

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 218.231 van 28 februari 2012
in de zaak A. 197.443/IX-6913**

In zake: Remi ZEEUWS
wonend te 3040 Huldenberg
Nijvelsebaan 31 A
waar woonplaats wordt gekozen

tegen:

het BRUSSELS HOOFDSTEDELIJK GEWEST,
vertegenwoordigd door de Brusselse Hoofdstedelijke Regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Patrick Peeters en Thomas Dreier
kantoor houdend te 1000 Brussel
Terhulpssteenweg 120
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het verzoekschrift

1. Het verzoekschrift, ingesteld op 16 augustus 2010, strekt tot de
nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging van:

- “- het besluit van 25 juni 2010 waarbij de Brusselse Hoofdstedelijke Regering, de na het dwangsomarrest 187.959 hervatte benoemingsprocedure, afsluit [...].
- alsook de weigering om correct uitvoering te geven aan het arrest 160.268 door met een schijnbesluit de benoemingsprocedure stop te zetten.
- alsook de daaruit blijkende weigering om verzoeker te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 211.530 van 24 februari 2011 werden de debatten heropend voor zover de vordering tot schorsing gericht is tegen de beslissing van 25 juni 2010 van de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, luidens dewelke het Brussels Hoofdstedelijk Gewest de benoemingsprocedure van een eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid zonder gevolg afsluit. Voor het overige werd de vordering tot schorsing verworpen.

De verzoeker heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend, voor zover de vordering tot schorsing werd verworpen.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Joke Goris heeft een verslag opgesteld over het beroep tot nietigverklaring met toepassing van artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State en over de vordering tot schorsing met toepassing van artikel 12 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 januari 2012.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

De verzoeker en advocaat Thomas Dreier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Joke Goris heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven, behoudens wat de kosten betreft.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is attaché (rang A1) bij het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

3.2. Op 11 februari 2002 stelt hij bij de Raad van State een beroep in tot nietigverklaring van het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 21 december 2001 waarbij Philippe Dehaut wordt benoemd tot eerste attaché, expert van hoog niveau (rang A2), bij de directie Onderzoek en Innovatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Bij arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 vernietigt de Raad van State het voormelde benoemingsbesluit. Het middel waarin de verzoeker onder meer aanvoert dat geen deugdelijke vergelijking van zijn titels en verdiensten met deze van Philippe Dehaut heeft plaatsgevonden, wordt gegrond bevonden.

De Raad van State vernietigt bij hetzelfde arrest tevens het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 24 juni 2004 waarbij Philippe Dehaut van rechtswege vanaf 1 juli 2004 in de graad van eerste attaché, expert van hoog niveau, wordt overgeheveld van de directie Onderzoek en Innovatie van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest naar het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel (IWOIB).

3.3. Op 1 juli 2002 stelt de verzoeker bij de Raad van State een beroep in tot nietigverklaring van het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 3 juli 1998 houdende de benoeming van Philippe Dehaut tot bestuurssecretaris bij het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest met ingang van 1 mei 1998.

Bij arrest nr. 187.958 van 17 november 2008 vernietigt de Raad van State ook dit benoemingsbesluit. Het middel waarin de verzoeker de schending aanvoert van artikel 39 van de bijzondere wet van 12 januari 1989 met betrekking tot de Brusselse Instellingen, doordat het benoemingsbesluit uitsluitend in de Franse taal is opgesteld, terwijl het ook in de Nederlandse taal had moeten zijn opgesteld, wordt gegrond bevonden.

3.4. Op 24 januari 2008 maant de verzoeker, met verwijzing naar artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de Brusselse Hoofdstedelijke Regering aan om de benoemingsprocedure van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie te hernemen en de bij arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 vernietigde beslissingen door nieuwe te vervangen.

3.5. De staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor ambtenarenzaken, antwoordt met een brief van 26 februari 2008:

“[...]

De Brusselse Hoofdstedelijke Regering is inderdaad nog niet overgegaan tot de vacantverklaring van de bovenvermelde betrekking waarvan de benoeming werd vernietigd en tot een herneming van de vernietigde beslissing, [omwille van] het feit dat de betrokken directie werd overgedragen naar het [Instituut ter Bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel] en de bevorderingsprocedure derhalve niet meer kan overgedaan worden binnen het Ministerie.

[...]”.

3.6. Op 3 maart 2008 stelt de verzoeker bij de Raad van State een vordering in tot het opleggen van een dwangsom aan het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, omdat deze partij in gebreke blijft uitvoering te geven aan het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006.

Bij arrest nr. 187.959 van 17 november 2008 willigt de Raad van State deze vordering in. Aan het Brussels Hoofdstedelijk Gewest wordt een dwangsom opgelegd van 1500 euro voor elke dag dat het nalaat uitvoering te geven aan het voormelde vernietigingsarrest. De dwangsom zal worden verbeurd na verloop van één maand, te rekenen van de dag waarop het arrest waarbij de dwangsom wordt opgelegd, aan het Brussels Hoofdstedelijk Gewest is betekend.

3.7. Op 19 december 2008 hervat de directieraad van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest de procedure die heeft geleid tot de vernietigde benoeming van Philippe Dehaut tot eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie.

Op 14 januari 2009 onderzoekt de directieraad opnieuw de titels en verdiensten van de verschillende kandidaten. Hij baseert zich daarvoor op de dossiers van de kandidaten zoals ze werden ingediend in 2001. Hij rangschikt Philippe Dehaut als eerste kandidaat, M.-H. Charles als tweede kandidaat en de verzoeker als derde kandidaat.

De verzoeker wordt daarvan met een brief van 24 februari 2009 in kennis gesteld.

3.8. Met een brief van 28 februari 2009 dient de verzoeker een bezwaarschrift in tegen de rangschikking van de kandidaten door de directieraad. Hij betoogt dat de directieraad geen rekening had mogen houden met de benoeming van Philippe Dehaut tot bestuurssecretaris bij besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 12 januari 2009, ook al werd aan dat besluit terugwerkende kracht verleend. Voorts laat hij gelden dat de directieraad niet

antwoordt op zijn bezwaarschrift van 11 november 2001 en kritiek formuleert op zijn houding, terwijl dat in 2001 niet het geval was, zodat hij zich niet heeft kunnen aanpassen. Hij vraagt de “exacte feiten” waarop die kritiek is gesteund. Hij wijst er ook op dat hij sedert 2001 ervaring heeft opgedaan en inzicht heeft verworven in administratieve procedures. Hij vermeldt een reeks opleidingen die hij heeft gevolgd. Hij stelt ten slotte dat het voor hem onduidelijk blijft welke criteria door de directieraad werden gebruikt bij het opstellen van de rangschikking en hij vraagt om door de directieraad te worden gehoord.

3.9. Met een brief van 1 maart 2009 maant de verzoeker de Brusselse Hoofdstedelijke Regering aan om “de aangevatte benoemingsprocedure af te sluiten”. Hij stelt dat hij “het blijven stilzitten zal [...] interpreteren als een weigering om [hem] te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau”. Hij verwijst daarbij naar artikel 14, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

Met een brief van 7 april 2009 deelt de minister-president van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering aan de verzoeker mee dat hij diens aanmaning overmaakt aan de bevoegde staatssecretaris.

3.10. Op 27 maart 2009 wordt de verzoeker door de directieraad gehoord. Na de opmerkingen en de bezwaren van de verzoeker te hebben onderzocht, besluit de directieraad met unanimité dat de verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt die een wijziging van de opgestelde rangschikking rechtvaardigen.

3.11. Volgens de verwerende partij is het dossier op 29 april 2009 aan de bevoegde staatssecretaris overgemaakt voor het nemen van een beslissing over de kwestieuze bevordering tot eerste attaché.

3.12. Op 13 juli 2009 stelt de verzoeker bij de Raad van State een beroep tot nietigverklaring en vordering tot schorsing in van “de afwijzende

beslissing zoals die blijkt uit het niet afronden van de in 2001 aangevatte bevorderingsprocedure”, alsook van “de daaruit blijkende weigering om verzoeker te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau, bij het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel”. Hij leidt die beslissingen af uit het stilzitten van de verwerende partij gedurende vier maanden vanaf zijn aanmaning van 1 maart 2009. De verzoeker vordert terzelfder tijd het opleggen van een dwangsom aan de verwerende partij.

Bij arrest nr. 197.684 van 10 november 2009 verwerpt de Raad van State deze vorderingen tot schorsing en tot het opleggen van een dwangsom, omdat de aanmaning die de verzoeker op 1 maart 2009 naar de verwerende partij heeft gezonden, slechts in die zin kan worden begrepen dat de verwerende partij de procedure tot benoeming van een eerste attaché, expert van hoog niveau, op een zodanige wijze moet afsluiten dat ze resulteert in de benoeming van de verzoeker, terwijl uit niets blijkt dat de verwerende partij verplicht zou zijn de verzoeker tot eerste attaché te benoemen.

Bij arrest nr. 208.193 van 19 oktober 2010 verwerpt de Raad van State ook het beroep tot nietigverklaring. De Raad stelt vast dat het beroep zijn voorwerp heeft verloren, nu de verwerende partij op 25 juni 2010 een uitdrukkelijke eindbeslissing heeft genomen over de benoemingsprocedure van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie (zie hierna randnummer 3.15).

3.13. Op 23 november 2009 maant de verzoeker de Brusselse Hoofdstedelijke Regering opnieuw aan om “de aangevatte benoemingsprocedure af te sluiten”. Hij verwijst andermaal naar artikel 14, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Anders dan in zijn aanmaning van 1 maart 2009 vermeldt hij nu niet dat hij het stilzitten van de verwerende partij zal beschouwen als een weigering om hem te benoemen.

Aangezien de verwerende partij ook op deze aanmaning niet reageert, stelt de verzoeker op 2 april 2010 bij de Raad van State andermaal een beroep tot nietigverklaring en vordering tot schorsing in van “de afwijzende beslissing zoals die blijkt uit het niet afronden van de in 2001 aangevatte bevorderingsprocedure”, alsook van “de daaruit blijkende weigering om verzoeker te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau, bij het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel”.

Bij arrest nr. 207.320 van 13 september 2010 van de Raad van State wordt de vordering tot schorsing verworpen, omdat de verwerende partij inmiddels een uitdrukkelijke eindbeslissing heeft genomen over de bedoelde benoemingsprocedure (zie hierna randnummer 3.15), waardoor het voorwerp van de vordering is teloorgegaan.

Bij arrest nr. 211.065 van 7 februari 2011 stelt de Raad van State de afstand van het geding vast, nadat de verzoeker geen voortzetting van de rechtspleging heeft gevraagd.

3.14. Met een brief van 15 april 2010 maant de verzoeker, met verwijzing naar artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, andermaal aan om de benoemingsprocedure van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie te hernemen en de bij arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 vernietigde beslissingen door nieuwe te vervangen.

Bij ontstentenis van enig antwoord stelt de verzoeker op 3 juni 2010 een vordering in tot het opleggen van een dwangsom.

Bij arrest nr. 207.321 van 13 september 2010 verwerpt de Raad van State ook deze vordering omdat de verwerende partij inmiddels een eindbeslissing heeft genomen over de bedoelde benoemingsprocedure (zie hierna

randnummer 3.15) en aldus, daargelaten of deze eindbeslissing wettig is, alleszins een beslissing heeft genomen met betrekking tot het rechtsherstel waartoe het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 haar verplicht.

3.15. Met een brief van 25 juni 2010 deelt de voornoemde staatssecretaris aan de verzoeker mede:

“[...]

Ingevolge de ordonnantie van 26 juni 2003 houdende oprichting van het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel (in werking getreden op 1 januari 2004), werden de bevoegdheden van de Directie Onderzoek en Innovatie overgeheveld aan het IWOIB. De personeelsleden van de Directie Onderzoek en Innovatie werden van rechtswege overgeheveld naar het nieuwe Instituut.

Sedert de inwerkingtreding van voormelde ordonnantie op 1 januari 2004 is de functie van eerste attaché, expert hoog niveau, dan ook gesitueerd binnen het IWOIB en heeft het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest geen bevoegdheid meer om over te gaan tot voormelde benoeming.

Middels onderhavig schrijven sluit het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest de benoemingsprocedure af en geeft het dan ook uitvoering aan het arrest nr. 160.268 van de Raad van State.

[...]”.

De verzoeker onderkent in deze brief de eerste bestreden beslissing.

3.16. Op 12 juli 2010 stelt de verzoeker bij de Raad van State een beroep tot nietigverklaring en vordering tot schorsing in van:

- “- het besluit van 25 juni 2010 houdende de onbevoegdheid van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering om te benoemen [...]
- alsook de weigering om uitvoering te geven aan het arrest 160.268 door het niet verderzetten van de benoemingsprocedure die hernomen werd na het dwangsomarrest 187.959 [...]
- alsook de daaruit blijkende weigering om verzoeker te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau”.

Bij arrest nr. 208.930 van 16 november 2010 beveelt de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 25 juni 2010. Voor het overige verwerpt hij de vordering tot schorsing.

Bij arrest nr. 215.960 van 24 oktober 2011 vernietigt de Raad van State de beslissing van 25 juni 2010 van de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, luidens dewelke het Brussels Hoofdstedelijk Gewest de benoemingsprocedure van een eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid zonder gevolg afsluit. Het middel waarin de verzoeker de deugdelijkheid van het motief van deze beslissing betwist, wordt gegrond bevonden. De Raad van State oordeelt dat het motief van de bestreden beslissing, namelijk de onbevoegdheid van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest om een nieuwe beslissing te nemen over de aangevatte benoemingsprocedure, niet kan worden aangenomen. Voor het overige wordt het beroep tot nietigverklaring afgewezen als onontvankelijk omdat de tweede en de derde bestreden beslissing niet bestaan.

3.17. Met een brief van 25 februari 2011 maant de verzoeker, met verwijzing naar artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, nogmaals aan om de benoemingsprocedure van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie te hernemen en de bij arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 vernietigde beslissingen door nieuwe te vervangen.

De voornoemde staatssecretaris antwoordt met een brief van 24 maart 2011. Hij verwijst daarin naar zijn schrijven van 25 juni 2010 en voegt eraan toe dat het IWOIB uitvoering zal geven aan het arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006.

Op 5 april 2011 stelt de verzoeker bij de Raad van State een vordering in tot het opleggen van een dwangsom aan het IWOIB ten bedrage van 15.000 euro per dag dat dit instituut verder in gebreke blijft uitvoering te geven aan het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006.

Bij arrest nr. 214.360 van 30 juni 2011 verwerpt de Raad van State deze vordering, omdat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest de enige administratieve overheid is waarvoor uit het voormelde vernietigingsarrest verplichtingen voortvloeien, zodat de verzoeker niet ontvankelijk kan vorderen dat met het oog op de uitvoering van dit vernietigingsarrest een dwangsom wordt opgelegd aan het IWOIB.

3.18. Met een brief van 19 juni 2011 maant de verzoeker, met verwijzing naar artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, “INNOVIRIS” -dat de nieuwe benaming zou zijn van het IWOIB- aan om uitvoering te geven aan het arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 van de Raad van State.

Met een brief van 12 juli 2011 antwoordt de minister van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Wetenschappelijk Onderzoek, dat “Innoviris afziet van de betreffende benoemingsprocedure voor de betrekking van eerste attaché (expertbetrekking van hoog niveau, rang A2)”, omdat “binnen Innoviris [...] op dit ogenblik [...] geen nood [is] aan invulling van deze betrekking”. De minister merkt voorts op dat alleen kandidaten die deel uitmaken van de personeelsformatie van Innoviris in aanmerking komen voor een betrekking van de rang A2 bij Innoviris en dat dit voor de verzoeker, die tot de personeelsformatie van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest behoort, niet het geval is.

De verzoeker bestrijdt de beslissing van 12 juli 2011 met een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State (zaak A. 202.415/IX-7472).

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4. De verzoeker legt ter terechtzitting een pleitnota neer.

5. Het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State voorziet niet in de mogelijkheid om een pleitnota als een processtuk neer te leggen. Het is de partijen echter wel toegestaan om nieuwe feiten, die een invloed kunnen hebben op de ontvankelijkheid en/of de gegrondheid van het beroep, aan de Raad van State ter kennis te brengen. In zoverre de door de verzoeker neergelegde pleitnota op dergelijke feiten betrekking heeft, kan ze dan ook bij de zaak worden betrokken. In zoverre de pleitnota geen betrekking heeft op dergelijke feiten, maar de neerslag vormt van de uiteenzetting ter zitting, wordt ze niet als een processtuk, maar als een loutere inlichting in aanmerking genomen.

V. Verzoek tot samenvoeging

6. De verwerende partij merkt in haar memorie van antwoord op dat de verzoeker op 12 juli 2010 een beroep tot nietigverklaring en vordering tot schorsing heeft ingediend met hetzelfde voorwerp als het thans voorliggende beroep. Die zaak heeft als rolnummer A. 197.047/IX-6872. De verwerende partij stelt dat zij het aangewezen acht dat de beide desbetreffende zaken worden samengevoegd en met één uitspraak worden afgedaan.

7. De Raad van State heeft de zaak A. 197.047/IX-6872 definitief beslecht bij arrest nr. 215.960 van 24 oktober 2011, waardoor een samenvoeging thans niet meer mogelijk is. In het voormelde arrest heeft de Raad van State overigens reeds geoordeeld dat er geen aanleiding was om de beide zaken samen te voegen.

VI. Verzoek tot uitbreiding van het voorwerp van het beroep

8. Met een verzoekschrift van 25 augustus 2011 vraagt de verzoeker aan de Raad van State dat het voorwerp van het voorliggende beroep tot nietigverklaring zou worden uitgebreid tot “de vervangende beslissing van 12 juli 2011 van minister Cerexhe, luidens dewelke hij, de benoemingsprocedure van een eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid zonder gevolg afsluit”.

9. In het arrest Muspratt, nr. 69.884 van 28 november 1997, heeft de Raad van State de voorwaarden waaronder het voorwerp van het beroep tot nietigverklaring tijdens de procedure kan worden uitgebreid, als volgt omschreven:

“Overwegende dat het onderwerp van een beroep tot nietigverklaring kan worden uitgebreid, zelfs ambtshalve, tot de handelingen die er het logische en noodzakelijke gevolg van zijn, zoals de definitieve benoemingen die volgen op toelatingen tot de proeftijd; dat op een bestreden besluit steunende nagekomen handelingen die niet het logische en noodzakelijke gevolg van dat besluit zijn, eveneens nietig kunnen worden verklaard, in welk geval de rechtszekerheid vereist dat ze aangevochten worden binnen de termijn die gesteld is om een beroep tot nietigverklaring in te stellen, hetzij met een verzoekschrift tot nietigverklaring, hetzij met een processtuk dat regelmatig is ingediend binnen die termijn”. (vertaling)

De Raad van State ziet geen reden om in de voorliggende zaak anders te oordelen.

De beslissing van 12 juli 2011 van de minister van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Wetenschappelijk Onderzoek, waartoe de verzoeker het voorliggende beroep tot nietigverklaring uitgebreid wenst te zien, stelt dat “Innoviris afziet van de betreffende benoemingsprocedure voor de betrekking van eerste attaché (expertbetrekking van hoog niveau, rang A2)”, omdat “binnen Innoviris [...] op dit ogenblik [...] geen nood [is] aan invulling van deze betrekking”. Deze beslissing die uitgaat van een andere administratieve overheid dan de beslissingen die met het voorliggende beroep

worden bestreden, is geenszins een “logisch en noodzakelijk gevolg” van de laatstgenoemde beslissingen, noch vindt ze in die beslissingen haar grondslag. Ze is integendeel het resultaat van een op zich staande beoordeling van de functioneel bevoegde minister.

De vraag van de verzoeker tot uitbreiding van het voorwerp van het voorliggende beroep wordt dan ook niet ingewilligd.

VII. Teloorgaan van het eerste voorwerp van het beroep tot nietigverklaring en van de vordering tot schorsing

10. Bij arrest nr. 215.960 van 24 oktober 2011 heeft de Raad van State de beslissing vernietigd van 25 juni 2010 van de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, luidens dewelke het Brussels Hoofdstedelijk Gewest de benoemingsprocedure van een eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid zonder gevolg afsluit.

Het eerste voorwerp van het thans voorliggende beroep tot nietigverklaring en van de thans voorliggende vordering tot schorsing is aldus teloorgegaan. Het beroep en de vordering zijn, in zoverre ze tegen de voormelde beslissing zijn gericht, derhalve doelloos geworden en niet ontvankelijk.

VIII. Ontvankelijkheid van het beroep wat het tweede en het derde voorwerp betreft

Exceptie van de verwerende partij

11. De verwerende partij werpt in haar memorie van antwoord een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op wat het tweede en het derde voorwerp betreft. Zij betoogt dat de twee impliciete weigeringsbeslissingen die de verzoeker meent te ontwaren in de brief van de staatssecretaris van 25 juni 2010,

niet bestaan. Zij stelt dat zij niet verplicht is om tot benoeming over te gaan, zodat uit haar stilzitten geen impliciete beslissing kan worden afgeleid om de verzoeker niet te benoemen als eerste attaché, expert van hoog niveau, noch een stilzwijgende beslissing tot afwijzing van de kandidatuur van de verzoeker. Volgens de verwerende partij moet het beroep voor zover het gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing dan ook worden verworpen om dezelfde redenen als aangenomen in het arrest nr. 211.530 van 24 februari 2011 van de Raad van State over verzoekers vordering tot schorsing.

Beoordeling

12. Het tweede voorwerp van het voorliggende beroep tot nietigverklaring is “de weigering om correct uitvoering te geven aan het arrest 160.268 door met een schijnbesluit de benoemingsprocedure stop te zetten”.

Zoals de Raad van State heeft overwogen in zijn arrest nr. 187.959 van 17 november 2008 over verzoekers vordering tot het opleggen van een dwangsom wegens de niet-uitvoering van het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006, heeft de bevoegde overheid na een vernietigingsarrest en ter verwezenlijking van het rechtsherstel de mogelijkheid, niet alleen om de procedure te hernemen vanaf het ogenblik waarop de door de Raad van State vastgestelde onregelmatigheid zich heeft voorgedaan, maar ook, althans indien zij daarvoor wettige redenen heeft, om de benoemingsprocedure van meet af aan te hernemen of zelfs ervan af te zien.

Te dezen heeft de verwerende partij klaarblijkelijk geoordeeld dat er reden is om van de benoemingsprocedure af te zien. Daargelaten of de aangevoerde reden daartoe wettig is, moet hoe dan ook worden besloten dat dit oordeel van de verwerende partij, dat zijn neerslag heeft gevonden in de beslissing die het eerste voorwerp uitmaakt van het voorliggende beroep, niet kan worden beschouwd als een “weigering” om correct uitvoering te geven aan het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 van de Raad van State.

Integendeel heeft de verwerende partij aldus gehandeld volgens één van de voormelde mogelijke wijzen waarop het rechtsherstel na het genoemde vernietigingsarrest gestalte kan krijgen.

De weigeringsbeslissing die het tweede voorwerp van het voorliggende beroep uitmaakt, bestaat derhalve niet.

13. Het derde voorwerp van het voorliggende beroep tot nietigverklaring is de impliciete weigering om de verzoeker te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau.

Een dergelijke beslissing kan in beginsel slechts ontvankelijk met een beroep tot nietigverklaring worden bestreden indien het bestuur verplicht is te beschikken in de zin zoals aangegeven door de verzoeker.

Te dezen blijkt evenwel uit niets dat de verwerende partij verplicht is om de verzoeker te benoemen tot eerste attaché, expert van hoog niveau. Het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 van de Raad van State impliceert voor de verwerende partij geen dergelijke verplichting. Dit arrest heeft slechts vastgesteld dat uit de notulen van de directieraad niet blijkt dat er een deugdelijke vergelijking is gemaakt van de titels en verdiensten van de kandidaten, noch waarom de overheid van oordeel was dat de verzoeker minder geschikt was dan Philippe Dehaut. Het rechtsherstel waartoe dit arrest de verwerende partij verplicht, bestaat er niet noodzakelijk in dat zij de verzoeker benoemt, maar wel dat zij, indien de bevorderingsprocedure wordt hernomen, een nieuwe vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten maakt. Het resultaat daarvan ligt vooraf niet vast, aangezien er naast de verzoeker en Philippe Dehaut nog andere kandidaten zijn.

Ook de weigeringsbeslissing die het derde voorwerp van het voorliggende beroep uitmaakt, bestaat derhalve niet.

14. De exceptie is gegrond.

IX. Kosten

15. Aangezien het eerste voorwerp van het voorliggende beroep tot nietigverklaring en van de voorliggende vordering tot schorsing is teloorgegaan ingevolge de vernietiging ervan bij arrest nr. 215.960 van 24 oktober 2011 van de Raad van State is er aanleiding om de kosten van het beroep en van de vordering ten laste te leggen van de verwerende partij.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep tot nietigverklaring.

2. De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing voor zover de debatten werden heropend bij arrest nr. 211.530 van 24 februari 2011.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring en van de vordering tot schorsing, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 28 februari 2012, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Bert Thys,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Bert Thys